

Sygn. akt II Ka 380/14.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 października 2014 r. sygn.. akt II K 520/13 Sad Rejonowy w Krośnie uznał oskarżonego W. C. za winnego tego, że: w dniu 14 września 2012 r. około godziny 1.00 w U., powiatu (...) województwo (...) umyślnie dokonał uszkodzenia ciągnika siodłowego marki V. o nr rej. (...) w ten sposób, że leżąc na jezdni drogi (...) zmusił kierującego pojazdem do zatrzymania się po czym wstał i bez powodu kilkakrotnie uderzył rękoma w kabinę pojazdu, powodując wgniecenie poszycia drzwi i pokrywy schowka wyrządzając w ten sposób straty w mieniu na łączną kwotę 2 199,24 zł na szkodę właściciela pojazdu P. C. tj. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 288§1 kk i za to na podstawie powołanego przepisu skazał go na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69§1 i 2 kk i art. 70§1 pkt 1 kk warunkowo zawiesił oskarżonemu wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby 2 lat.

W oparciu o przepis art. 46§1 kk Sąd Rejonowy orzekł od oskarżonego obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego P. C. kwoty 2199,24 zł.

Na podstawie przepisów powołanych w wyroku oskarżony obciążony został kosztami sądowymi, a nadto opłatą w kwocie 120 zł.

Wyrok powyższy zaskarżył w całości apelacją obrońca oskarżonego, zarzucając zaskarżonemu rozstrzygnięciu naruszenie art. 438 pkt 2 i 3 kpk, a to:

1. obrazę przepisów p[ostępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

a) art. 439§1 pkt 9 kpk w zw. z art. 17§1 pkt 10 kpk poprzez prowadzenie postępowania pomimo braku wniosku o sciganie uprawnionej osoby;

b) art. 404§2 kpk poprzez prowadzenie odroczonej rozprawy w dalszym ciągu, pomimo nie wystąpienia po temu wyjątkowych okoliczności, a co za tym idzie rozprawa winna być prowadzona od początku, już to z uwagi na znaczny upływ czasu od jej odroczenia tj. od 17 czerwca 2014 r. do 29 października 2014 r.;

c) art. 196§1 kpk poprzez przesłuchanie W. F. (1) w postępowaniu przygotowawczym w charakterze biegłego, a następnie przed Sądem w charakterze świadka, podczas gdy nie może być biegłym osoba występująca w charakterze świadka, w zw. z tym opinia wydana przez tą osobę nie może stanowić dowodu w sprawie;

d) art. 170§1 pkt 5 kpk w zw. z art. 193§1 kpk poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy i niezasięgnięcie opinii biegłego w celu oszacowania szkody w przedmiotowym pojeździe pomimo, że wymagało to wiadomości specjalnych i miało istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, przede wszystkim z uwagi na to, że oskarżony został zobowiązany do naprawienia szkody w całości, a ponadto innego biegłego aniżeli mgr S. G., opinia którego jest niejasna, niepełna i zachodzą w niej sprzeczności;

e) art. 4, 7, 410 oraz 170§1 pkt 1 kpk w zw. z art. 106 kk poprzez prowadzenie niedopuszczalnego dowodu wobec ujawnienia i odczytania na rozprawie 12 czerwca 2014 r. akt sprawy prowadzonej przez Sad Rejonowy w Krośnie sygn.. akt VII K 804/07 dot. Oskarżonego, podczas gdy skazanie to uległo zatarciu i na podst. Art. 106 kk powinno być uważane za niebyłe, tym samym prowadzenie postępowania z uwzględnieniem okoliczności wyłącznie przemawiających na niekorzyść oskarżonego;

f) art. 424§1 pkt 1 i 2 kpk oraz art. 7 kpk poprzez nie odniesienie się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do dowodów tj. nagrań na płycie CD – zgłoszenia przez kierowcę pojazdu zaistniałego zdarzenia z prośbą o interwencję wraz z rozmową przybyłych na miejsce funkcjonariuszy Policji z dyżurnym, na temat ich wątpliwości co do rzekomego sprawcy zaistniałej szkody oraz niewyjaśnienie podstawy prawnej wyroku.

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść poprzez ustalenie, że kierowca R. M. widział doskonale sprawcę zdarzenia, a także cztery inne osoby znajdujące się na przystanku, że funkcjonariuszom Policji wraz z R. M. udało się od razu odszukać sprawcę, że nie było wątpliwości, że to W. C. uderzył w kabinę pojazdu, czemu przeczy zgromadzony w przedmiotowej sprawie osobowy materiał dowodowy.

Wskazując na powyższe podstawy odwoławcze wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu z art. 288§1 kki zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania w sprawie, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Odwoławczy zważył co następuje:

Część zarzutów odwoławczych oraz wniosek apelacyjny o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji na uwzględnienie zasługuje. Natomiast część zarzutów i wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu na wiarę nie zasługuje, co Sąd odwoławczy omówi w uzasadnieniu wyroku.

Apelacja obrońcy oskarżonego na samym początku podnosi istnienie zdaniem obrońcy bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439§1 pkt 9 kpk w zw. z art. 17§1 pkt 10 kpk. W ocenie Sądu odwoławczego nie można jednak w rozpoznawanej sprawie mówić o istnieniu bezwzględnej przyczyny odwoławczej, a o względnej przyczynie odwoławczej z art. 438 pkt 2 i 3 kpk.

W rozpoznawanej bowiem sprawie na dzień dzisiejszy nie można mówić o klasycznym braku wniosku o ściganie pochodzącego od osoby uprawnionej.

W tym stanie dowodów jaki istnieje w chwili obecnej P. C. słuchany w postępowaniu przygotowawczym /k. 4/ w zawiadomieniu o przestępstwie stwierdził bowiem wyraźnie „żądam ścigania i ukarania sprawcy tego czynu”. Zademonstrował więc wolę ścigania sprawcy i złożył wniosek o ściganie, chociaż przesłuchujący go policjant nie zaznaczył w protokole przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie właściwego pola, ani też nie odebrał wniosku na odrębnym dokumencie, co nie może obciążać pokrzywdzonego, który wolę ścigania sprawcy wyraził.

Pozostaje jednak kwestia do wyjaśnienia czy P. C., na którego szkodę miało zostać popełnione przestępstwo przez oskarżonego był osobą uprawnioną do złożenia wniosku o ściganie. Sąd I instancji kwestię tą niedostatecznie wyjaśnił, chociaż w tym celu wznosił przewód sądowy /k. 150/.

Samochód ten bowiem jest własnością firmy prowadzonej przez żonę P. B. C. , co wynika z jego oświadczenia /k. 154/, jak również z kserokopii dowodu rejestracyjnego pojazdu /k. 155/.

Zdaniem Sądu Odwoławczego w tej sytuacji przyjęcie przez Sąd orzekający, że jest to współwłasność małżeńska majątkowa, w sytuacji gdy samochód jest firmy żony oskarżonego, a zarzut aktu oskarżenia wskazuje na P. C. jako pokrzywdzonego jest ustaleniem dowolnym, skutkującym błędem w ustaleniach faktycznych, co słusznie kwestionuje apelacja obrońcy pokrzywdzonego. Z żadnych dokumentów nie wynika czy P. C. jest osobą uprawnioną do reprezentowania firmy swojej żony, a co za tym idzie ma on prawo złożenia wniosku o ściganie. W postępowaniu ponownym należy kwestię tę wyjaśnić w sposób nie budzący wątpliwości poprzez żądanie przedłożenia stosownych dokumentów, ewentualnie gdyby takich uprawnień on nie miał, należy zwrócić się do B. C. o oświadczenie się czy składa ona wniosek o ściganie, czy też w tym celu ją przesłuchać. Sąd winien także wyjaśnić kto ostatecznie jest pokrzywdzonym i winno to znaleźć odzwierciedlenie w opisie czynu, skoro faktura za naprawę pojazdu wystawiona jest na (...)

/k. 25/.

Zdaniem Sądu Odwoławczego nie zasługuje na uwzględnienie zarzut naruszenia art. 404§2 kpk poprzez prowadzenie odroczonej rozprawy w dalszym ciągu, pomimo nie wystąpienia po temu wyjątkowych okoliczności, a co za tym idzie

rozprawa winna być prowadzona od początku, już to z uwagi na znaczny upływ czasu od jej odroczenia tj. od 17 czerwca 2014 r. do 29 października

2014 r. Nie był to bowiem termin na tyle długi, aby można było mówić o naruszeniu zasady ciągłości rozprawy, w którym zacierają się Sądowi orzekającemu bezpośrednio z niej wrażenia, a co za tym idzie nie było potrzeby ponownego, osobistego kontaktu Sądu z przeprowadzonymi dowodami. Także konkretne okoliczności sprawy będącej sprawą o nieskomplikowanym stanie faktycznym i prawnym nie przemawiały za prowadzeniem rozprawy po jej odroczeniu od początku (podobnie: wyrok S.A. we Wrocławiu z dnia 25 września 2013 r. II AKa 200/13, LEX nr 1381615).

Sąd Rejonowy dopuścił się obrazy przepisu art. 196§1 kpk przesłuchując na rozprawie W. F. (1) /k. 115/ w charakterze świadka, podczas gdy

w postępowaniu przygotowawczym był on słuchany jako biegły /k. 43-44 i na podstawie tej opinii biegłego, po ujawnieniu jej na rozprawie /k. 115/, czyni ustalenia faktyczne, co wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku /k. 171, 176/. Jest to naruszenie prawa procesowego mające wpływ na treść wyroku, stąd musi skutkować uchynieniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W ocenie Sądu Odwoławczego w rozpoznawanej sprawie doszło do naruszenia art. 170§1 pkt 5 kpk w zw. z art. 193§1 kpk poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy i niezasięgnięcie opinii biegłego w celu oszacowania szkody w przedmiotowym pojeździe pomimo, że wymagało to wiadomości specjalnych i miało istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, przede wszystkim z uwagi na to, że oskarżony został zobowiązany do naprawienia szkody w całości, a ponadto innego biegłego aniżeli mgr S. G., opinia którego jest niejasna, niepełna i zachodzą w niej sprzeczności.

Zarzut ten częściowo wiąże się z zarzutem obrazy art. 196§1 kpk, gdyż Sąd rejonowy w sposób bezkrytyczny przyjmuje kwotę 2.199,24 zł jako wartość szkody wyrządzonej przestępstwem, między innymi o wykluczający się materiał dowodowy w postaci z jednej strony opinii biegłego W. F., a z drugiej strony w oparciu o zeznania świadka W. F., co było zabiegiem niedopuszczalnym.

Biegły S. G. /k. 133-136, 146-147/ nie dokonał wyceny wartości szkody, a nawet po zapoznaniu się z fakturą biegłego rodzi zatem pewne wątpliwością VAT stwierdził, iż gdyby naprawa wykonana była przez autoryzowaną stację obsługi V. to koszt ten powinien być większy /k. 145/. Już ta wypowiedź budzi zatem pewne wątpliwości co do ustalenia wartości szkody, stąd oddalenie wniosku dowodowego w opisywanym zakresie jako zmierzającego do przedłużenia postępowania było przedwczesne /k. 145/.

Sąd Rejonowy oparł się ustalając szkodę ma zeznaniach P. C., „opinii/zeznaniach” W. F. (1) i fakturze VAT za naprawę lakierniczą samochodu. Tymczasem z faktury VAT /k. 25/ wskazującej na wykonanie robót lakierniczych i blacharskich absolutnie nie wynika jakiego samochodu naprawa ta dotyczy. Dodatkowo należy stwierdzić, że faktura jest wystawiona na (...) B. C., C., co dodatkowo odnieść należy do uwag wcześniejszych, dotyczących osoby pokrzywdzonej. Dodatkowo należy stwierdzić, że policjanci po przyjeździe na miejsce zdarzenia wcale nie byli pewni czy to uszkodzenie pojazdu powstało w sposób opisany przez kierowcę R. M., co wynika z dołączonej do akt płyty CD / k. 103/, pominiętej przez Sąd w rozważaniach w uzasadnieniu wyroku.

Również ta kwestia winna być wyjaśniona w postępowaniu ponownym, chociażby w drodze opinii biegłego, który wyceniłby wartość szkody lub

w drodze informacji z serwisu (...) w R., który wystawił fakturę, jeśli okaże się, że naprawa dotyczyła ciągnika siodłowego V. nr rej (...)

(wtedy nie będzie najprawdopodobniej potrzeby wykonywania opinii biegłego).

Nie można uznać za trafny zarzut naruszenia przez Sąd orzekający art. 4, 7, 410 oraz 170§1 pkt 1 kpk w zw. z art. 106 kk poprzez prowadzenie niedopuszczalnego dowodu wobec ujawnienia i odczytania na rozprawie 12 czerwca 2014 r. akt sprawy prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Krośnie sygn.. akt VII K 804/07 dot. oskarżonego, podczas gdy skazanie to uległo zatarciu i na podst. art. 106 kk powinno być uważane za niebyłe, tym samym

prowadzenie postępowania z uwzględnieniem okoliczności wyłącznie przemawiających na niekorzyść oskarżonego. Nigdzie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Rejonowy nie powołuje się na dowód z tych akt, toteż należy uznać, iż nie wziął ich pod uwagę przy rozpoznawaniu niniejszej sprawy.

Na uwzględnienie zasługuje natomiast zarzut apelacyjny polegający na nie odniesieniu się przez Sąd rejonowy do dowodu w postaci płyty CD ujawnionej na rozprawie, a zawierającej rozmowę zgłaszającego zdarzenie R. M. z dyżurnym KMP K. i rozmowy policjantów obsługujących zdarzenie z ich przełożonym. Zarzut ten bezpośrednio wiąże się z podniesionym w pkt 2 apelacji zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych. Jest to więc zarzut odnoszący się bezpośrednio do sprawstwa oskarżonego co do zarzucanego mu czynu. Rozważania Sądu I instancji w opisanym zakresie /k. 177-178/, chociaż są stosunkowo logiczne, w realiach rozpoznawanej sprawy ostać się nie mogą, skoro Sąd orzekający w ogóle pod uwagę nie wziął płyty CD k. 103/, którą przecież ujawnił w czasie postępowania. Z nagrań na tej płycie wynika, że kierowca R. M. zgłaszając zdarzenie nic nie mówi o osobniku leżącym na jezdni, a policjanci D. W. i M. W. mieli wątpliwości co do tego, czy faktycznie doszło do uszkodzenia pojazdu i czy akurat oskarżony był sprawcą tego czynu. Oskarżony W. C. nie przyznawał się do zarzucanego mu czynu /k. 52-53/, R. M. podczas postępowania /k. 22-23, 125-126/ twierdził, że poznał sprawcę i nie miał co do tego wątpliwości, a policjanci M. W. /k. 42, 95-96/ i D. W. /k. 41, 95-96/ stwierdzili, że wykluczają pomyłkę co do osoby sprawcy.

Należałoby zatem te wypowiedzi świadków skonfrontować z nagraniami na płycie CD i dowody te ponownie ocenić, a to przekracza zakres postępowania odwoławczego i musi być przeprowadzone w postępowaniu ponownym.

Mając na uwadze powyższe uwagi Sąd Odwoławczy zmuszony był uchylić zaskarżony wyrok jako dotknięty uchybieniami z art. 438 pkt 2 i 3 kpk, a co za tym idzie przedwczesny. W postępowaniu ponownym Sąd orzekający zrealizuje wszystkie dowody przeprowadzone w niniejszej sprawie, a nadto dowody, których potrzebę przeprowadzenia wskazał Sąd Odwoławczy w uzasadnieniu niniejszego wyroku, następnie oceni ten materiał dowodowy na nowo i wyda orzeczenie w rozpoznawanej sprawie.

Sąd Odwoławczy wydał niniejsze orzeczenia na podstawie art. 437§1 kpk, art. 438 pkt 2 i 3 kpk, art. 449 kpk i art. 456 kpk.